Mimpel en Mompel

“Moeke, mag t gerdien n endje openblieven?”
“Woarom dat din Ketrientje? Kins din wel sloapen?”
“t Is zo gezelleg as moan ien koamer schient. Din is t net of e der ook n beetje bieheurt.”
“Nou, goud din. Mor nait te laank noar moan liggen kieken hur. t Is mörgen weer vroug dag. Sloap lekker Ketrientje.”
“Joa Moeke... nacht Moeke.”
As moeke deur van heur koamerke dicht dut, is Ketrientje allain mit moan, dij deur t roam noar binnen gloept en heur speulgoudoap Jochem, dij noast heur op t kopkuzzen ligt. t Is krekt of Jochem van dij klaaine glinsterkes ien ogen het. Zol e wat ien t zin hemmen?
“Hé Jochem, wat is t?” flustert Ketrientje. “Viendst doe moan ook zo mooi?”
“Hmmmm,” bromt Jochem. Dij is veuls te wied vot. Ik kin hom nait pakken.”
“Nee, vanzulf nait. As je noar moan tou willen, din mout je der mit n raket noar touvlaigen. Dat hemmen Amerikoanen ook doan. Dij hemmen dou op moan rondlopen.”
Ketrientje kin aan Jochem zien ogen zain, dat e best wel ais rondstappen wil doar boven op moan. Mor ja, zai het ja gain raket. En hou mout je din op moan komen. Mor dij loze Jochem oap dij wait der wel wat op.
“Wie pakken elk n moanestroal en din klimmen wie zo omhoog.”
“Nou,” zee Ketrientje, “dat wil vast nait, Jochem.”
“Oh nee?! Zel ik die dat ais zain loaten? Dou t roam mor ais open.”
As Ketrientje hail veurzichteg t roam open dut, omreden moeke mag t nait heuren, pakt Jochem n moanestroal en begunt te klimmen. Nou kinnen oapen meroakels goud klimmen, dat noa n zetje zit e aal zo hoog as t hoantje op toren.
“Kom nou Ketrientje,” ropt e, “duurst nait?”
Tja, t is aal woar; ainks duurt Ketrientje nait zo goud, mor dat let ze nait blieken. Ze pakt ook n moanestroal en begunt te klimmen. As ze Jochem ienhoald het, kikt ze ais omdeel. Brrr, wel hoog hur. Wat n klaaine hoeskes stoan der nou ien t dörp.
“Ik duur hoast nait wieder Jochem,” flustert ze mit n klaain stemke.
“Kom op,” zegt Jochem. “Even deurzetten. As we goud deurklimmen bin we der zo.”
En hoger gaait t. Aal mor hoger. Ketrientje kin t dörpke nog mor naauw zain.
“Hou wied mout we nog?” vragt ze.
“Nog eefkes,” zegt Jochem en hai klimt mit t grootste gemak wieder bie zien moanestroal omhoog. En Ketrientje, ja, dij klimt der mor weer achteraan. Pfff, ze wordt der aal n beetje muid van. Mor din ien ainen – t is krekt of ze aan heur moanestroal omhoog trokken wordt – en Jochem ook. Mit n gloepenze voart vlaigen ze nou deur lucht. Lachende snoet van moan wordt aal groder en groder en onder heur – dat blaauwe koegeltje mit widde strepen – dat mout wereld wezen, doar Ketrientje heur pabbe en moeke wonen. t Liekt nou net n gloazen bomke oet heur knikkerpuut.
“Bin we der hoast?” ropt ze noar Jochem.
“Sikkom Ketrientje. Kins grode baargen op moan aal goud zain.”
En wieder soezen ze deur duustere naacht. Om heur tou aalmoal steerns en nog ais steerns. En boven heur dij grode lachende moan, dij aal mor groder en groder wordt en din... Boms!... zitten Ketrientje en heur speulgoudoap plat op t gat op moan.
“Pffff,” zucht Ketrientje, “k bin blied dat ik der bin. Wat n raais.”

As ze van de schrik bekomen is, kikt Ketrientje om heur tou. t Is mor n koale boudel doar op moan. Naarms n hoeske of n boom te zain. Allinneg n bult widde vlinten. Mor hé, wat is dat doar? Doar beweegt wat. “Zigst dat Jochem, doar stoan twij lutje keerltjes. Mor wat zain dij der maal oet. Ze hemmen drij ogen ien kop en kiek, t liekt wel of ze vaaier aarms en bainen hemmen. En din dij grode flaporen. Zollen ze doar mit vlaigen kinnen?”

Wat kinnen dij keerltjes haard lopen. Gain wonder ook. Mit vaaier bainen kin je veul haarder lopen as mit twij.

As ze stoef bie binnen, blieven ze stoan en wappern mit aal heur vaaier aarms en klappern mit oren.

“Ze willen ons vaast goiendag zeggen,” maint Jochem.

“Welkom op moan,” zegt din ain van keerltjes. “Ik hail van Mimpel en dat is mien kammeroadje Mompel. Wèl binnen ie???”

“Ik bin Ketrientje en dat is mien speulgoudoap, dij hait van Jochem.”

“Dag Ketrientje, dag Jochem,” zegt Mompel. “Joa, wie zagen joe noar boven klimmen en dou hemmen wie joe mor eefkes holpen deur flink aan moanestroal te trekken.”

“Ie zain der aal n luk beetje aans oet as wie,” begunt Jochem.

“Joa, mor wie binnen ook moanmantjes.”

“Wat mout ie mit aal dij aarms en bainen?”

“Nou kiek,” let Mimpel zain, “mit dizze aarm kin ik makkelk op kop kraben en mit dij andere mien vout, as dij jeukt. Joa en din heb ik nog twij handen over om aans wat mit te doun. En mit vaaier bainen kin je haarder lopen as mit twij.”

“Dat heb we zain ja. En dij drij ogen?” vragt Ketrientje.

“Dat is haile makkelk as je sloapen goan. Din dou je twij dicht en heb je nog ain over om mit rond te kieken....

Mor wat ik vroagen wol, wat mout ie hier ainks op moan? t Is beneden bie joe toch veul mooier? Aal dij gruine bomen en bloumen ien t gras.”

“Joa,” zegt Ketrientje, “ainks is dat wel zo, mor Jochem dij von dat moan zo wied vot was. Dij wol e wel ais wat dichterbie bekieken.”

“Nou, dat kin,” laacht Mimpel. “Din zel wie joe moan ais zain loaten. Kom mor mit.”

En doar gaait t hin. Mimpel en Mompel komen op heur vaaier bainen haard veuroet, en Jochem kin heur best bieholden, dij lopt as n oap op handen en vouten. Mor dat lukt Ketrientje nait. Hou haard of ze ook runt. En ze mout ook nog goud oetkieken ook, omreden der liggen overaal dikke stainen.

“Hé, hé, wacht eefkes,” ropt ze hailendaal achter poest. “Ik mout ook nog mit.”

Bie n haile dikke vlint blieven Mimpel en Mompel stoan om op Ketrientje te wachten. En as Ketrientje achter dij vlint kikt,zigt ze n klaain autoke stoan.

Mompel gaait achter t stuur zitten. “Stap mor ien,” zegt e. “Din voaren we ien onze moanto noar Moanlichtstad. Dat gaait wat makkelker as lopen.”

En doar stoeven ze hin. Mimpel en Mompel zitten veurien moanto en Ketreintje mit heur oap achterien. t Iest Ketrientje bie zetten tou, zo haard gaait t. Stoef bie dikke vlinten laans en din liek op n hoge baarg òf.

“Oe oeoe Jochem!” ropt ze, “Dat gaait nooit goud! Wie botsen zo tegen n baarg op!”

Mor as ze stoef bie baarg binnen, gaait der vanzulf n deurke open en voaren ze zo noar binnen tou. En wat Ketrientje doar zigt... Overaal lopen van dij keerltjes rond, krekt as Mimpel en Mompel. Wat n drokte! En rondom heur tou stoan aalmoal hoge widde hoezen mit ronde roams. Mor wat roar, je zain naarms n deur en ook gain trappen om noar boven te klimmen. Bie t allerhoogste hoes ien Moanlichtstad holden ze ho. “Oetstappen lu,” zegt Mimpel. “Wie goan op veziede bie de Moankeunenk. Dij woont doar haile boven ien dit hoes.”

“Oh,” zegt Ketrientje, “Wat spannend. Mor hou kom we doar. k Zai hail gain trappen.”

“Trappen hemmen we hier nait op moan,” legt Mimpel oet. “Traplopen doar wor je mor muid van. Kiek we hemmen hier wubbers om boven te komen.”

Ketrientje zigt nou ook dat der veur elk hoes n soorteg plankje op grond ligt.

“Kiek,” let Mimpel zain, “je springen gewoon op dat plankje en din... wuuup! vlaig je zo noar boven tou.”

En joa hur, as Ketrientje noar boven kikt, zigt ze Mimpel aal boven tou zo’n rond roam oetkieken.

Zo’n wubber, dat liekt Jochem ook wel wat tou. “Ha, ha,” laagt e, “nou ik.” Wuuup! en vot is Jochem. Van boven oet t roam ropt e: “Koms doe ook noar boven wuppen Ketrientje?

“Joa, tou mor,” peerdjet Mompel heur aan, omreden hai zigt wel dat ze ainks nait zo goud duurt. “t Is hail nait stoer hur. Gewoon op dij wubber springen en din wuuuup!” Doar is Ketrientje ook aal boven. As Mompel ook noar boven wupt is, lopen ze deur n laange widde gaang noar n grode zoal ien t kestail van de keunenk. Overaal aan zolder en bie de muren laangs glinstern mooie blaauwe staintjes, dij n zaacht licht geven. Achter ien zoal, dij vol is mit helder moanlicht, zit de moankeunenk op zien troon. Dij troon is moakt van aalmoal van

dij blaauwe glinsterstaintjes, dij Ketrientje ook aal ien laange gaang zain het. Keunenk het n laange zulvern mantel om en n zulvern kroon op kop. En ien n grode kring om keunenk tou zitten wel twinteg hofdoames, aalmoal op zo'n mooie blaauwe glinsterstain.

Mimpel en Mompel boegen veur heur keunenk en Mimpel zegt: "Sire, dit binnen Ketrientje en heur speulgoudoap Jochem oet Grunnen. Zai willen geern ais zain hou t der hier bie ons op moan oetzigt."

"Dag Ketrientje," zegt keunenk, "Geef mie ais n haand wicht. En hou viendst doe t hier nou bie ons?"

"Nou ja sire," zegt Ketrientje aal n beetje bedeesd, "k vien t hier aal n luk beetje koal - en aal dij vlinten ien boeten, dij mag ie ook wel ais oproemen loaten."

"Enne ikke - ik vien dij wubbers haile mooi," komt Jochem der gaauw tuzzendeur.

"Tja, t is hier aal n beetje aans as bie joe in Grunnen," zegt keunenk.

"t Muit mie dat ik t zo drok heb mit regaaiern - aans zol ik joe zulf moan zain loaten. Mor Mimpel en Mompel waiten der ook ales van. Boven op t dak van t kestail staait veur elk van joe n moanhond kloar. k Zol zo zeggen, Ketrientje en Jochem, nog veul plezaaier hier op moan. k Bin blied, dat ie eefkes bie mie te gast wazzen."

Van n hofdoame kriegen ze nog n glaske zammeloade te drinken en din goan ze soam mit Mimpel en Mompel noar daktoen boven op t kestail. Jochem kikt wel eefkes benaauwd as e de vaaier honden zigt, dij doar kloar stoan. t Binnen gain gewone honden, dat zigt Ketrientje vot wel. Ze hemmen aal vaaier poten en twij oren, mor der zitten op zied ook nog vleugels aan.

"Ze doun niks hur," zegt Mimpel. "Goa mor op rug zitten. Kiek, as je ze din n tikje op neus geven, vlaigen ze vot." Mimpel dut heur veur hou ze mit zo'n vlaigende hond omgoan mouten. "As je aan t linkeroor trekken, gaait hond linksòf en trek je hom aan t rechteroor, din gaait e mit n boog noar rechts. En as je nou weer omdeel willen," ropt Mimpel boven vanòf zien hond, "din trek je hom aan steert. Kiek zo." En zjjjjt doar komt moanhond mit Mimpel op rug weer omdeelzailen.

Jochem klimt op rug van zien moanhond. "Nait bieten hur," zegt e en hai geft hond haile veurzichteg n tikje op neus. Zjjjjt, doar vlugt e hin. "Gompie, dat gaait mooi," ropt e. "Doe ook Ketrientje!"

Mit heur vaaiern vlaigen ze nou op n moanhond boven de hoezen van Moanlichtstad.

"Woar goan we nou noar tou Mimpel?" vragt Ketrientje.

"Eerst mor ais noar Glimmerbaarg. Dat is hoogste baarg op moan. Lu ien Grunnen denken dat dij baarg moan zien neus is."

Honden vlaigen zo haard dat t joe ien oren soest. t Duurt din ook nait laank of doar zain ze Glimmerbaarg aal.

"Dij goaten ien baarg, binnen dat neusgoaten van moan?" vragt Jochem.

Mompel laagt. "Joa, t liekt der aal op Jochem. Mor wacht mor ais òf."

"Oei oeioei, mout dat?" ropt Jochem as honden achternkander deur gat ien baarg noar binnen tou vlaigen.

Binnen ien baarg is t routduuster, mor din zigt Ketrientje, dat moanhonden lanteerntjes ien ogen hemmen, zodat ze zain kinnen woar ze laangs vlaigen mouten.

Din ropt Mimpel: "Doalen lu, wie binnen der." Ze trekken aalmoal heur moanhond aan steert en eefkes loater stoan ze op grond. Om heur tou liggen aalmoal van dij glinsterstaintjes, krekt zuksen as doar troon van keunenk van moakt was.

"Oh, wat mooi," viendt Ketrientje. "Mag ik der ain van mitnemen, Mimpel?" "Neem mor zo veul mit as doe hemmen wilst."

Ketrientje zöcht twij haile mooie glimmerkes oet. Mor Jochem, dij bedenkt hom nait en graait mit twij handen zoveul moanstaintjes bie nkander as e mor droagen kin.

"Zel wie wieder lu?" vragt Mompel. "Der is hier op moan nog veul meer te zain."

Ketrientje stopt heur moanstaintjes veurzichteg ien buus van heur jaske, ien elke buus ain. En Jochem? Joa, dij krigt t der wel stoer mit. Hai het baaide handen vol mit van dij mooie glinsternde moanstaintjes, mor hai het gain buutsen zo as Ketrientje. "Nou," zegt e, "din stuur ik wel mit vouten, omreden oapen binnen krekt zo handeg mit vouten as mit handen."

"Kloar lu?" vragt Mimpel. "Din goan we nou noar t Porstoulbos."

Moanhonden kriegen n tikje op neus en doar gaait t weer hin. Teminnent dat wil zeggen, moanhonden van Mimpel en Mompel en van Ketrientje vlaigen vot. Mor Jochem zien hond blift op grond stoan. t Baist spirrewirt mit vleugels, mor komt nait van grond lös.

“Hé lu, wacht even op mie. Mien hond dut t nait meer. Ik denk dat e opwonden worden mout.”

“Nou ja, dat is ook ja gain wonder,” ropt Mompel omdeel. “Bist veuls te swoar mit aal dien moanstainen. Zelst wel n stuk of wat votgooien mouten.”

Jochem viendt t aal schaande dat e aal dij mooie glimmerkes nait mitnemen kin. Mor ja, hai wil toch ook wel geern mit anern mitvlaigen. As e din twij grode moanstainen oetzöcht het, vlugt zien moanhond achter anern aan noar t Porstoulbos.

Van veern zigt t Porstoulbos der oet as n baarg widde vlinten, mor as ze stoef bie binnen zigt Ketrientje dat dij porstoulen zo groot binnen dat je der onder deur lopen kinnen.

“Hmmmm,” zegt Jochem, “porstoulen, wat is doar nou aan. Dij stoan ook achter bie ons op t haim, bie misbult.”

“Joa,” laagt Mimpel, “mor dit binnen gain gewone porstoulen. Tik der mor ais tegenaan.”

Jochem tikt tegen stam en heur: porstoul moakt geluud, krekt of der n klokje ludt. Ketrientje perbaaiert t ook: “Heur, dizze geft n hail aner geluud, heurst wel Jochem?”

Aal gaauw runnen Ketrientje en Jochem deur t bos en tikken tegen ale porstoulen. Prachteg, wat n mooie meziek. Ze kinnen der gain genog van kriegen. Mor ja, van aal dat vlaigen en runnen krieg je wel trek. “Mimpel, heb je hier ook wat te eten?” vragt Jochem. “k Heb n gevuil of ik tot aan mien klaain toontje tou hol bin.”

“Nee Jochem, eten doun we hier op moan nait, wie drinken hier allinneg mor zammeloade.”

“Datzulfde spul dat wie van dij juvver te drinken kregen, dou wie bie keunenk op veziede wazzen? Hmmmm, dat smouk goud. Hest doe doar n vles vol van mitnomen, Mimpel?”

“Nee,” laagt Mimpel, “mor ik kin zo wat veur die moaken.” Hai krigt n klaain rond deuske te buus oet, pakt wat zaand van grond en dut dat ien t deuske. “Zo,” zegt e, “eefkes schudden en din is de zammeloade kloar.”

As Mimpel t deksel van t deuske dut, kinnen Ketrientje en Jochem heur ogen nait loven. Der zit echte lekkere zuide zammeloade ien t deuske. Je kinnen t zo mor opdrinken.

Ze drinken heur aalmoal goud zat en din zegt Mimpel: “Kom lu, t wordt stoareg aan tied, wie mouten weerom, din kin ie nog krekt mit leste moanestroal weerom noar hoes.”

“Nou aal?” vragt Jochem. “Kin we nog nait eefkes blieven?”

“Nee Jochem, veurdat zun opkomt mout Ketrientje weer ien heur bedje liggen, aans wait heur moeke nait wat of ze der aan het.”

Mimpel en Mompel vlaigen nog mit heur mit tot aan leste moanestroal tou. Ketrientje geft Mimpel en Mompel nog n smok op baaide wangen en Jochem geft baaident n poot, omreden hai het handen vol mit zien moanstainen, en zjjjjjt, doar glieden ze hin.

Omdeel gaait t aal makkelker as op hinraais. Moan wordt aal klaainer en dat lutje gloazen bomke doar beneden aal groder en groder ... Boms! Doar ligt Ketrientje weer in heur bedje ... en boms! Komt Jochem noast heur deel op t kopkuzzen.

Prrrieng – prrrieng ... Wat is dat veur geluud? Zitten ze nog ien t Porstoulenbos? Ketrientje wrift heur ais ien ogen. Woar is ze? Ze kikt ais om heur tou. Jochem, heur speulgoud-oap ligt noast heur. Prrrieng – prrrieng ... Oh, dat is wekker bie heur op t naachtkastje. Het ze din nait op moan west? Het ze din ales mor dreumd? Mor wat is dat veur haards ien heur buus? Nou, twij mooie ronde glimmende staintjes... echte moanstaintjes???... Wèl wait!

Auteur: Wim Faber